

Приключение въ Дивия западъ

Чудното спасение

Шестъ мъже, две жени и единъ младежъ бѣха неочаквано пленени отъ разбойници въ Дивия западъ. Тѣ бѣха дълго време измѣчвани, но най-после цѣлата компания сполучи да се освободи отъ разбойниците чрезъ хитростъ. Скрити въ една горичка, макаръ до нѣкѣде защитени, тѣ се страхуваха че разбойниците могатъ всѣки моментъ изново да ги заловятъ.

Компанията дълго размишляваше, какъ може да се освободи отъ тази опасностъ. Трѣбваше да дойдатъ до първото населено мѣсто, което бѣше доста отдалечено. Налагаше се да вървятъ пешъ цѣли шестъ дни. Членове тѣ на тая експедиция бѣха болни и ранени презъ време на борбата имъ съ разбойниците, така щото не можеха дълго време да ходятъ пешъ.

Наблизо около тѣхното скривалище минаваха диви коне.

— Трѣбва да се хване единъ! — каза Жони.

— Но какъ? — забеляза нѣкой отъ компанията.

— Ами съ ласо.

Въ действителностъ, да се хване съ ласо дивъ конъ бѣше невъзможно, защото нѣмаха у себе си вѣже. А дивитъ коне сж твърде буйни и не могатъ да се хванатъ съ ржце. Хората имаха нѣколко колани, но и това бѣше недостатъчно. За ласото е нужно много повече, десетъ метрово вѣже и то много здраво.

— Тогава ще направимъ друго, — забеляза Жони. — Ти казвашъ, Билъ, — обърна се той къмъ младежа, — че тая сутринъ си убилъ единъ вѣлкъ.

— Да, убихъ го съ пушка.

— Твърде добре. Той ще ни послужи отлично за ловъ на коне.

Дванадесетгодишниятъ Билъ, макаръ и малък, бѣше чудесенъ ездачъ и подобъръ отъ всѣки каубой. Той не знаеше други начинъ за ловене на коне освенъ съ ласо.

— Виждашъ ли, продължи Жонъ, — ти ще навлѣчешъ върху себе си вѣлча кожа и ще застанешъ тѣмъ. Жони показва едно мѣсто наблизо, къмъ което тичаха стадо диви коне.

— Азъ ще се скрия тука. И ще се прицеля въ вѣлча.

Следъ това опитниятъ Жони обясни на детето, че той ще се цели направо въ шията на коня и то така, че да не го убие, а само леко да го нарани. Конятъ за моментъ ще се зашемети. Ще падне на земята и така ще може лесно да се хване.

Конятъ тичаше съ невѣроятна голѣма бързина срещу Билъ, който бѣше навлѣкълъ върху себе си вѣлчата кожа. Но, колко се изненада, когато на нѣколко крачки предъ себе си забеляза вмѣсто вѣлкъ — човѣкъ. Билъ, разбира се, веднага свали кожата. Конятъ се дръпна назадъ, като видя човѣкъ предъ себе си. Спрѣ се за моментъ, но нѣмаше време да бѣга. Въ сѣщия моментъ се отекна гърмежъ отъ пушката на Жони и конятъ падна като покосенъ.

— Вържи му по-бързо очитѣ, Билъ, — обади се Жони.

Младиятъ Билъ, който нѣколко часа преди това получи напълно обяснение за такъвъ начинъ на ловъ на коне, хитро скочи и върза очитѣ на коня съ една кърпа. Конятъ бѣше, по тоя начинъ, заловенъ.

— Сега го възседни! — изкомандува Жони.

Съ единъ скокъ Билъ се намѣри

върху гърба на коня.

— Държи се здраво, Билъ. Така. А сега можемъ да снемемъ кърпата му. Билъ послуша съвета. Сне кърпата и конятъ заскача като лудъ.

— Внимавай, ако много лудува, удри го съ шипката по шията, — поясни Билъ на пѣргавия Жони.

Конятъ нѣколко време се спѣва, скача, но все пакъ продължи своя лудешки бѣгъ. Той тичаше по долината и гората съ шеметна бързина, толкова бърже, както лети стрелата. А младежътъ Билъ се държеше така здраво на коня, като че ли бѣше срастнатъ съ неговия гърбъ.

Жони стоеше подпърнъ на пушката си и гледаше, какъ младежътъ се отдалечава и става все по-малък и по-малък, до като най-после стана точка и изчезна въ хоризонта. Рамената силно го болѣха. Шипѣше го раната, която още не бѣше зарастнала, защото никакъ не я гледаше, нито пъкъ използва нѣкакви лѣкове.

— Браво младежо, — похвали го коменданта. — Ти си храбро момче.

Не измина много време, и следъ разбойниците тичаше вече едно отделение конница, твърде добре въоръжена. Следъ тѣхъ пъкъ креташе една кола съ ранени и болни.

Минаха шестъ дни и всички бѣха спасени и излѣкувани въ амбулаторията. Следъ това тѣ много благодарѣха на Билъ, който показва чудното си изкуство на яздене и голѣмата съобразителностъ да се справи съ опасността.

Чували ли сте нѣщо за Чарли Чаплинъ? Гледали ли сте го? Очаквайте, той пристига тия дни въ нашата страна съ аероплана.

ЧАРЛИ ЧАПЛИНЪ ВЪ ДИВОТИНО, веселъ разказъ отъ Калина Малина. За абонатитѣ на ПЖТЕКА, предплатили до 15 декември безплатно. За останалитѣ абонати само 1 лв. Ще се продава по буднитѣ по 2 лв.

И ние можемъ!

Бай Станю — редакторъ и пжтеч-ковцитѣ — сътрудници

17. Джудже.

Азъ съмъ работливо колибарче, гдето ручаятъ тече, копамъ руди въ планината. Отъ ударитѣ ми и отъ веселия смѣхъ пакъ ехти гората, денемъ нощемъ все на кракъ. Хайде, почвай пакъ! Тракъ, тракъ, чукъ, чукъ, тракъ!

Пратено безъ подписъ

18. ПАКЪ ЕЛА!

Студено стана въ всѣки кѣтъ, птички вече потеглиха на пѣтъ. и — Хей, ластовичке, съ пѣстритѣ крила, лекъ ти пѣтъ — и пакъ ела!

Пакъ ще лѣхне топѣлъ вѣтръ, напусни тогава далечния югъ! Напусни го, пакъ ела, ти въвъ бѣлгарски поля! . . .

Колю Хр. Стояновъ

19. ЕСЕНЪ

На дружини отлетяватъ птичките къмъ топѣлъ югъ, и полята опустяватъ — есенъ вече царува тукъ.

Отъ дърветата листата падатъ бавно катъ звезди и постилатъ тѣ земята — есенъта и тѣхъ сломи.

А мѣничкото поточе сякашъ съ мѣка шумоли, бавно, бавно, то клокочи бавно, бавно ромоли . . .

Само гарвани прелитатъ въ запустѣлото поле, сякашъ единъ-другъ се питатъ, — где е лѣтото, кжде?

Ив. Кръстевъ Ивановъ
IV класъ, Плѣвенъ

21. СУТРИНЪ

Описание

Ето слънцето се подава изъ балкана. Небето, пробудено отъ златиститѣ игриви лъчи, се избистря. Става като кристалъ. Свежъ, прохладенъ въздухъ се носи вредъ. Освѣтениѣ скали се виждатъ като приказни замѣци.

Роса още блещи по зелената крехка тревица. Сякашъ презъ нощта русалки сж росили бисерни сълзи. Далечъ се чува сладка пѣсенъ на кавалъ.

А близо крѣш на пѣсничка на жетварка. Колко е хубаво!

Траянка К. Милчева
гр. София

Напишете въ горнитѣ 9 квадратчета „Петко е безъ риза“ — като въ всѣко квадратче се пише само по една буква.

Задава Живко Мл. Антовъ, София

22. На Витоша

Описание

Бѣше ранна сутринъ. Слънцето току-що изкочи на хоризонта. Съ раници на грѣбъ азъ и тати излѣзохме отъ кѣщи. Качихме се на Княжевския трамвай и потеглихме на югъ, къмъ недрата на Витоша. Слѣзохме на спирка „Павлово“. Предъ очитѣ ни се откри великолепна картина:

На двеста-триста разкрача предъ насъ се простира Витоша, висока и горда. Въ една отъ нейнитѣ красиви гѣнки се сгушило малко селце. Изъ него сж прѣснати хубави кѣщички. Тѣ приличатъ на малки цвѣтенца, подали главички следъ първия пролѣтенъ дъждъ. Надъ селото се вижда водопада, който разлива своитѣ кристални води, и тѣ падатъ съ шумъ отъ една висока скала. Отдалечъ той прилича на висяща, сребърна ивица. Дълго се любувахме на тази неописуема картина. Следъ това поехме по пѣтя за с. Бояна. Скоро се добрахме до политѣ на Витоша. Минахме изъ кривитѣ улочки на селото, край които сж построени красиви кѣщички съ голѣми дворове, покрити съ зелена тревица.

Отъ единъ дворъ се чува кѣкане на кокошки, отъ другъ веселъ детски смѣхъ, и всичко това се смѣсва съ клокоченето на нѣколко поточета. Напихме се съ бистра и студена планинска вода и трѣгнахме къмъ водопада. Малки поточета весело си шушукаха, спускаха се отъ гиганскитѣ скали, като образуваха малки водопадчета. Следъ това пакъ тихо и спокойно се провираха между тревички и цвѣтенца и бърже отминаваха, безъ да знаятъ и тѣ кжде отиватъ. Малки облачета се гонѣха по синьото небе. Пойни птички пѣеха изъ младитѣ горички. На душата ми ставаше все по-леко и по-леко, като че ми се искаше извелнажъ да запѣя за хубоститѣ на нашата родина. Азъ крачехъ напредъ, и всичко ми се струваше като сладъкъ сънъ. . .

Задачи отъ пжтечковцитѣ

1	2	3	4	1	2	3	4	1	2	3	4
2				2				2			
3				3				3			
4				4				4			

I ребусъ: 1 — видъ дърво, 2 — мѣжко име, 3 — животно което живѣе по стенитѣ и 4 — женско име.

II ребусъ: 1 — превозно сръдство, 2 — име на хищна птица, 3 — име на улица въ София и 4 — име на частъ отъ градина.

III ребусъ: 1 — животно което живѣе по скалитѣ, 2 — граблива птица, 3 — зеленчукъ и 4 — име на цвѣтъ.

1. Съ Г — съмъ домашна птица, а съ Д — материалъ.

2. Съ Р — съмъ частъ отъ геометрическо тѣло, съ З — частъ отъ човѣшкото тѣло, а съ Д — голѣмо растение.

3. Съ М — рѣка съмъ, съ Ц — държавенъ глава, съ П — любима необходимостъ.

Задава Павелъ Мариновъ, Пловдивъ

Косъ Дългоносъ и Фроса Дългокоса

Весела повесть за деца

Отъ КАЛИНА МАЛИНА

Илюстриралъ Асенъ Поповъ

III

— Миличките, сладките! Гледай Мицо какъ премиватъ съ очички! Вижъ, какви имъ сж малки брадичките! Хайде да ги пренесемъ въ двореца.

И като се наигра до насита около тѣхъ, девойката заплете на нѣколко плитки коситѣ си, кръстоса ги, приготви нѣщо като люлка, дете сложи и шестѣхъ джудженца. За да се качи по-лесно съ тежкия си товаръ върху гърба на мечката, тя ѝ заповѣда:

— Клекни, Мицо!

Мечката клекна послушно.

— Стани, Мицо!

Мечката се изправи.

— Кржгомъ, Мицо!

Мечката се завъртъ тромаво около себе

си, при което господарката ѝ се изсмѣ тѣй силно, че този смѣхъ раздруса джудженцата, които се бѣха сгушили въ skutа ѝ.

— Охъ, мари, Мицо, Мицо, каква си баба! Отъ тебъ войникъ не става. Хайде маршъ! Разъ два, разъ два! Изреви сега да уплашишъ зайчетата и катеричките.

Мечката изрева съ всичка сила, и гората прокѣнтѣ.

А въ това време стариятъ ленивецъ Селектбиргонвиртопзонтагдирманрентикмижлинъ не знаеше що да стори отъ мѣка. Кършеше ржце, скубѣше бѣлата си копринена брада и плачеше съ гласъ като дете.

— Ахъ, мой драгоценни смѣшльо, ахъ мои седемъ ненагледни слугици, синове мои ще ви направя, само се върнете! Ще ви купя астраганени калпачета, ще ви нанижа бисерни огърлици, ще ви туря златни гривни на носетѣ, ще ви навѣржа люлчици да се люлѣете отъ сутринъ до вечеръ, само се върнете! Само се върнете! . .

Но часовѣтѣ отлитаха единъ следъ другъ. А когато слънцето се изгуби задъ планината, мѣжитѣ и безпокойствата на стареца тол-

кова порастнаха, че за пръвъ пѣтъ презъ живота си той усѣти главоболие. Затова поржча на сетния си слуга — готвачътъ — да му изнесе креслото на двора подъ висящитѣ гирлянди, дано вѣтрецътъ го разведри.

Седна старецътъ въ креслото и както седна, тѣй и сладко си задрѣма.

А готвачътъ се втурна въ стаята на господаря си, за да я разтребе и приготви леглото. Но още не притворилъ вратата, единъ голѣмъ носъ се показа задъ оградата на двора, следъ това се появиа две дълги ржце, които размахваха нѣкакво желѣзно острие въ тъмнината. . .

И въ сѣщия мигъ една тънка висока човѣшка фигура изникна предъ спящия старецъ, чиято бѣла брада се бѣ разпилѣла по снагата му, и вечерикътъ си играеше капризно съ нея.

И именно къмъ тази брада се насочи желѣзното острие. Кръцъ, кръцъ, кръцъ . . . Брадата като по чудо започна да се отдѣля отъ главата. . .

Стариятъ ленивецъ хъркаше дълбоко и нищо не подозираше. . .

(Продължава въ следния брой)